“Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom; i gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj” (Iv 12,26).

Ove Isusove riječi dotiču naša srca i pozivaju nas da ga slijedimo putem kojim je On prošao, putem slave koji vodi preko križa. Na tom putu, na kojemu nismo pošteđeni kušnje i patnje, vodi nas i podupire obećanje zajedništva nad kojim smrt nema vlast. Tko slijedi Krista, postaje Njegov služitelj i bit će zauvijek ondje gdje je On, jer je išao Njegovim putem. Zato sveti Pavao kaže: “Ako s njime umrijesmo, s njime ćemo i živjeti” (2 Tim 2,11).

Predragi, ta sigurnost vjere i nade nadahnjuje naše euharistijsko slavlje za pokoj kardinala i biskupa koji su nas napustili tijekom protekle godine. Za njih molimo Gospodina da nagradi svoje vjerne službenike.

Ovaj naš molitveni spomen potiče nas da razmišljamo o duhovnoj vrijednosti sjećanja. Neposredno prije smrti sveta Monika rekla je svojim sinovima Augustinu i Navigiju: “Samo vas jedno molim: spominjite me se pred oltarom Gospodnjim, gdje god bili” (sv. Augustin, *Ispovijesti*, IX, 11, 27). Otajstvo smrti ovdje je povezano s molitvom za pokojne, koju Crkva od svojih početaka njeguje kao jednu od svojih temeljnih dužnosti.

U svjetlu Božje riječi možemo razmatrati dvije istine koje obasjavaju našu molitvu za pokojne: nadu u uskrsnuće i zajedništvo svetih.

Pripovijest o Judi Makabejcu, koju smo čuli u prvom čitanju (2 Mak 12,43-46), pomaže nam promišljati o uskrsnuću. Nakon što su neki njegovi suborci pali u boju, a bili su krivi za idolopoklonstvo, Juda ih povjerava Božjemu milosrđu te prikazuje okajničku žrtvu kako bi im grijesi bili oprošteni. Taj čin počiva na sigurnosti da zajedništvo koje živimo na zemlji, premda obilježeno ograničenjima i grijesima, ne prestaje kada ga stavimo u Božje ruke.

Svjedočanstvo Makabejaca tako postaje navještaj onoga što svoju puninu nalazi u kršćanskoj liturgiji. Spomenuti se naše preminule braće i sestara pred Gospodnjim oltarom temelji se na obećanju da naš život u Kristu nije izgubljen, jer je otkupljen.

Judin čin prije svega jest čin vjere, jer je prinio žrtvu “u punoj nadi da će uskrsnuti oni koji su pali” (usp. r. 44). U svjetlu Isusa Krista, izvora i začetnika uskrsnuća, i mi molimo za svoje pokojne snagom te velike nade koja nam je darovana u vazmenom otajstvu. Jer, kako ističe Sveto pismo, kada ne bi bilo uskrsnuća, uzalud bi bilo moliti za mrtve (usp. r. 44). I sam apostol Pavao gorljivo upozorava: “Ako nema uskrsnuća mrtvih, ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, uzaludno je naše propovijedanje i uzaludna je vaša vjera” (1 Kor 15,13-14).

Predragi, moliti za pokojne znači slaviti život. Prije svega uskrsli život Krista Gospodina, a po Njegovoj milosti i naš život koji u Njemu uskrsava. Euharistijska žrtva spomen-čin je Njegove Pashe, po kojoj nas je spasio predajući samoga sebe za nas. Ne dopustimo stoga da se spomen na pokojne svede tek na nostalgiju. U vjeri promatrajmo otajstvo smrti bez straha, jer Gospodin živi, očekuje nas i već nam je pripravio mjesto u domu svoga Oca (usp. Iv 14,2-3).

Crkva ovaj čin povjerenja i nade slavi u zajedništvu svetih. Kada molimo za pokojne, ne činimo to samo za njih, nego i s njima, povezani uzajamnošću koju Duh Sveti oživljuje u našim srcima. Crkva je otajstvo zajedništva između Krista, Glave, i nas, Njegovih udova; od Njega primamo život. To zajedništvo ujedinjuje blažene koji već promatraju lice Božje i sve one koji na nebu ili na zemlji hode prema svome svijetlom cilju.

Predragi, u Kristu smrt ne raskida veze, nego ih preobražava u novu stvarnost koja se može razumjeti jedino u otajstvu Njegove ljubavi, darovane do kraja na križu i razlivene nakon vazmene pobjede. Primajući u svetoj Euharistiji ljubav uskrsloga Gospodina, čuvajmo i njegujmo to zajedništvo na svom životnom putu, kako bismo, kada dođe naš čas, i sami primili molitvenu pomoć braće hodočasnika te sa svima svetima uživali radost nebeske domovine.